

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา สาเหตุและวิธีการแก้ไข ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาในการเขียนงานวิชาการของนักศึกษาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง คือ นักศึกษาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จำนวน 61 คน ที่ศึกษาในรายวิชา 1111303 การเขียนเชิงวิชาการ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ งานเขียนวิชาการ ประเภทเรียงความ โครงการวิชาการ บทความวิชาการ บทความวิจารณ์ และบทความวิเคราะห์ รวมทั้งสิ้น 305 ฉบับ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ตารางวิเคราะห์ข้อมูล

สรุปผล

1. ผลการศึกษาข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา พบว่า ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาที่พบมากที่สุด ได้แก่ ข้อบกพร่องในการสะกดคำ จำนวน 365 คำ รองลงมาเป็นข้อบกพร่องในการใช้คำ จำนวน 122 คำ และข้อบกพร่องในการเขียนประโยค จำนวน 32 ประโยค มีรายละเอียดดังนี้

1.1 ข้อบกพร่องในการสะกดคำ เรียงลำดับจากจำนวนมากไปหาน้อย ได้แก่ ส่วนประกอบของคำผิด จำนวน 149 คำ ส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์ จำนวน 141 คำ ส่วนประกอบของคำเกิน จำนวน 61 คำ และส่วนประกอบของคำผิดหลายลักษณะ จำนวน 14 คำ

1.2 ข้อบกพร่องในการใช้คำ เรียงลำดับจากจำนวนมากไปหาน้อย ได้แก่ การใช้คำฟุ่มเฟือย จำนวน 49 คำ การใช้คำผิดความหมาย จำนวน 38 คำ การใช้คำระดับภาษาปาก จำนวน 12 คำ การใช้คำราชาศัพท์ผิด จำนวน 8 คำ การใช้คำทับศัพท์โดยไม่จำเป็น จำนวน 8 คำ การใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ จำนวน 4 คำ การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน จำนวน 1 คำ และการใช้คำย่อผิด จำนวน 2 คำ

1.3 ข้อบกพร่องในการเขียนประโยค เรียงลำดับจากจำนวนมากไปหาน้อย ได้แก่ โครงสร้างผิด จำนวน 20 ประโยค แบ่งเป็น 1) การขาดประธานของประโยค จำนวน 7 ประโยค 2) การเรียงประโยคไม่ถูกต้อง จำนวน 13 ประโยค และการใช้สำนวนต่างประเทศ จำนวน 12 ประโยค

2. ผลการศึกษาสาเหตุและวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา มีรายละเอียดดังนี้

2.1 สาเหตุของข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา

2.1.1 ขาดความรู้รอบรู้ นักศึกษาขาดความรู้รอบรู้ด้านการใช้ภาษา จึงปรากฏการใช้คำผิดความหมาย การใช้คำราชาศัพท์ผิด เป็นต้น

2.1.2 ขาดความแม่นยำ นักศึกษาขาดความแม่นยำด้านหลักการใช้ภาษา จึงปรากฏการใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้สำนวนต่างประเทศ เป็นต้น

2.1.3 ขาดการตรวจทาน นักศึกษาขาดการตรวจทานงานเขียนของตนเองว่าใช้ภาษาถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ จึงปรากฏการเขียนส่วนประกอบของคำผิด การเขียนส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์ การเขียนส่วนประกอบของคำเกิน รวมถึงการที่นักศึกษาคัดลอกข้อมูลมาจากแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ โดยมีได้ตรวจทานว่าถูกต้องหรือไม่

2.1.4 ขาดการฝึกฝน นักศึกษาขาดการฝึกฝนทักษะการเขียน ทำให้ใช้ภาษาได้ไม่สละสลวย ปรากฏการใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ การเรียงประโยคไม่ถูกต้อง เป็นต้น

2.1.5 ขาดทัศนคติที่ดี นักศึกษาขาดทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสม ทั้งที่นักศึกษาทราบดีว่างานเขียนวิชาการควรใช้ภาษาระดับทางการ แต่กลับใช้คำระดับภาษาปากในการเขียน นอกจากนี้ยังปรากฏการใช้คำทับศัพท์โดยไม่จำเป็น

2.2 วิธีการแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา มีดังนี้

2.2.1 การเสริมสร้างความรู้ ผู้วิจัยให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาในการเขียนงานวิชาการ และมอบหมายให้นักศึกษาสืบค้นความหมายของคำจากพจนานุกรม ศึกษาเรื่องของการใช้คำ การเขียนประโยค เพื่อเสริมสร้างความรู้ และสามารถจดจำการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

2.2.2 การเสริมสร้างความเชื่อมั่น ผู้วิจัยกล่าวให้กำลังใจ เพื่อให้ นักศึกษามีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง อันจะนำไปสู่การพัฒนาการเขียนงานวิชาการให้ดีขึ้น

2.2.3 การฝึกทักษะการเขียน ผู้วิจัยมอบหมายงานเขียนวิชาการ เพื่อให้นักศึกษาฝึกทักษะการเขียน ได้แก่ เรียงความ โครงการ บทความวิชาการ บทความวิจารณ์ และบทความวิเคราะห์ ทั้งยังให้ทำแบบฝึกเขียนและแบบคิดไทย การฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้นักศึกษาสามารถเขียนงานวิชาการได้อย่างสละสลวยมากขึ้น

2.2.4 การตรวจทานงานเขียน ผู้วิจัยให้นักศึกษาตรวจทานงานเขียนของตนเองอย่างละเอียดรอบคอบก่อนส่ง ซึ่งหากพบคำที่สะกดผิด จะให้ผู้เรียนคัดคำที่ถูกต้องลงในสมุด ส่งผลให้นักศึกษามีความรอบคอบมากขึ้น

2.2.5 การปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ก่อนจะลงมือเขียนงานวิชาการ ผู้วิจัยนำตัวอย่างของเรียงความ โครงการ บทความวิชาการ บทความวิจารณ์ บทความวิเคราะห์ รวมถึงเรื่องราวข่าวสารที่น่าสนใจมาประกอบประกอบการเรียนการสอน โดยให้นักศึกษาอ่านและแสดงความคิดเห็นร่วมกัน เพื่อส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้กับผู้เรียน

2.2.6 การปลูกฝังนิสัยรักการเขียน ผู้วิจัยให้นักศึกษาเริ่มต้นการเขียน ด้วยการเขียนบันทึกประจำวันก่อน เพื่อให้นักศึกษาเกิดความต้องการที่จะใช้ภาษาในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก และบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น อันจะนำไปสู่การปลูกฝังให้มีนิสัยรักการเขียน จากนั้นจึงเริ่มต้นการเขียนงานวิชาการประเภทต่าง ๆ

2.2.7 การปลูกฝังทัศนคติที่ดี ผู้วิจัยเน้นย้ำให้นักศึกษาเห็นว่าการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องเป็นสิ่งที่ดี และควรใช้ภาษาไทยในการเขียนงานวิชาการอย่างถูกต้อง

อภิปรายผล

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนงานวิชาการของนักศึกษาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย พบว่า มีประเด็นที่ควรพิจารณา ดังนี้

1. ข้อบกพร่องด้านการสะกดคำและการใช้คำ มีรายละเอียดดังนี้

1.1 ข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ เป็นข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด จำนวน 365 คำ คิดเป็นร้อยละ 70.33 โดยเฉพาะการเขียนส่วนประกอบของคำผิด และการเขียนส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์

การเขียนส่วนประกอบของคำผิด เช่น การเขียนพยัญชนะผิด นักศึกษาเขียนผิดจากพยัญชนะ ล เป็น ร เช่น คำว่า ลิตรอน เขียนผิดเป็น ริตรอน, เสียสละ เขียนผิดเป็น เสียสระ การเขียนพยัญชนะ ร เป็น ล เช่น ระลึก เขียนผิดเป็น ละลึก, รำลึก เขียนผิดเป็น ลำลึก เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีการเขียนตัวการ์นต์ผิด เช่น ภาพยนตร์ เขียนผิดเป็น ภาพยนต์ พากย์ เขียนผิดเป็น พากษ์ เป็นต้น คำเหล่านี้มีใช้คำยาก หากแต่นักศึกษาขาดความแม่นยำด้านการสะกดคำ และขาดการสืบค้นข้อมูลว่าคำนั้นควรจะเขียนอย่างไรจึงจะถูกต้อง

การใช้คำทับศัพท์ผิด เช่น คำว่า แอนิเมชัน เขียนผิดเป็น แอนิเมชัน, แอนิเมชัน อาจเนื่องมาจากนักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการทับศัพท์ การเขียนคำทับศัพท์นั้น ไม่ต้องใส่เครื่องหมายวรรคตอน ยกเว้นในกรณีที่คำนั้นมีเสียงซ้ำกับคำไทย จนทำให้เกิดความสับสน อาจใส่เครื่องหมายวรรคตอนได้ (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2561)

การเขียนผิดทั้งคำ เช่น คำว่า ต่าง ๆ นานา เขียนผิดเป็น ต่าง ๆ นา ๆ อาจเนื่องมาจาก นักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักภาษาไทยว่า จะไม่ใช่ใช้ไม้ยมกซ้ำคำภาษาต่างประเทศที่ออกเสียงซ้ำ คำว่า นานา เป็นคำภาษาบาลี จึงไม่ควรใช้ไม้ยมก (สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์, 2532, หน้า 307-308)

ทั้งนี้ ยังปรากฏการขาดความรู้เรื่องการสมาสคำ เช่น คำว่า วิริยะอุตสาหะ เขียนเป็น วิริยะอุตสาหะ คำว่า วิริยะ และ อุตสาหะ เมื่อนำมาสมาสกัน ไม่จำเป็นต้องประวิสรรชนีย์ ดังที่ สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2532 : หน้า 298) กล่าวว่า คำภาษาบาลีสันสกฤตที่พยางค์ท้ายออกเสียงสระอะ เกาะนั้น เมื่อสมาสกับคำอื่น ทำให้พยางค์นั้นกลายเป็นพยางค์ที่ไม่ใช่พยางค์ท้ายสุดของคำ ไม่ต้องประวิสรรชนีย์

การเขียนส่วนประกอบคำไม่สมบูรณ์ เช่น ตกพยัญชนะ ตกวรรณยุกต์ ตกสระ ตัวตัวการันต์ เป็นต้น คำส่วนใหญ่เป็นคำทั่วไป เช่น คำว่า บุคคล เขียนเป็น บุคค, มหาวิทยาลัย เขียนเป็น มหาวิทยาลัย, ชั่วโมง เขียนเป็น ชั่วโมง, อุปกรณ์ เขียนเป็น อุปกรณ์ เป็นต้น และการที่นักศึกษาคัดลอกข้อมูลมาจากแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ โดยมีได้ตรวจทานว่าถูกต้องหรือไม่ เช่น คำว่า เลขานุการ เขียนเป็น เลขา, สามัญชน เขียนเป็น สามัญ, คำว่า แอนิเมชัน เขียนเป็น แอนิเมชัน เป็นต้น แสดงให้เห็นว่านักศึกษายังขาดการตรวจทานงานเขียนของตนเองว่าใช้ภาษาถูกต้องครบถ้วนหรือไม่

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า ปัญหาการสะกดคำ เป็นปัญหาสำคัญที่ควรได้รับการแก้ไข ดังที่สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2532 : หน้า 290) กล่าวว่า “การเขียนหนังสือผิด นับว่าเป็นปัญหาใหญ่ที่ควรสนใจเป็นพิเศษ เพราะการเขียนหนังสือผิด เป็นเครื่องบ่งบอกว่า ผู้นั้นไม่สนใจในการใช้ภาษาจริงอยู่ทุกคนย่อมจะเขียนหนังสือผิดไม่มากก็น้อย แต่ทุกคนควรจะได้ระมัดระวังให้ผิดน้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้...”

1.2 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ ปัญหาที่ควรพิจารณา คือ การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำผิดความหมาย และการใช้คำระดับภาษาปาก เนื่องจากพบข้อบกพร่องเป็นจำนวนมาก การใช้คำฟุ่มเฟือย เช่น นักศึกษามักใช้คำว่า มีการ, ทำการ การใช้คำผิดความหมาย เช่น แบบอย่าง มักใช้คำว่า ตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่านักศึกษาขาดความแม่นยำด้านการใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทของการสื่อสาร การใช้คำระดับภาษาปาก เช่น คำว่า มากมาย, ค่าจ้างวิทยากร, ของว่าง เป็นต้น แสดงให้เห็นว่านักศึกษาขาดทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสม ทั้งที่นักศึกษาทราบดีว่างานเขียนวิชาการควรใช้ภาษาระดับทางการ แต่กลับใช้คำระดับภาษาปากในการเขียน

นอกจากนี้ ยังปรากฏการใช้คำราชาศัพท์ผิด เช่น คำว่า เสด็จ นักศึกษาใช้คำว่า ทรงเสด็จ, สวรรคต ใช้คำว่า ทรงสวรรคต เนื่องจากนักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการใช้คำราชาศัพท์

อย่างไรก็ตาม ปัญหาด้านการสะกดคำและการใช้คำ เป็นสิ่งที่สามารถแก้ไขได้ หากนักศึกษา ศึกษารื่องของคำให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ จะสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องสละสลวย ทั้งนี้ การศึกษา ความหมายของคำจากพจนานุกรม เป็นการศึกษาที่ง่ายที่สุด ซึ่งทำให้รู้ถึงความหมายของคำ ชนิดของคำ และเจ้าของภาษา (โอบส์ แก้วจำปา, 2556 : หน้า 35-36)

2. ข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยค พบปัญหาการเขียนโครงสร้างผิดมากที่สุด โดยเฉพาะ การเรียงประโยคไม่ถูกต้อง อาจเนื่องจากนักศึกษามีประสบการณ์ด้านการเขียนน้อย ทำให้ใช้ภาษา ได้ไม่สละสลวย จึงสมควรฝึกทักษะการเขียนอย่างสม่ำเสมอ

การใช้สำนวนต่างประเทศ นักศึกษาอาจเคยเห็นการใช้ประโยคเหล่านี้จนเคยชินจาก หนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ โดยที่ไม่ทราบว่าไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไทย เช่น การใช้คำว่า “ถูก” จะใช้เฉพาะกับประโยคที่มีความหมายไม่ดี ซึ่งจากการวิจัยเรื่องการใช้สำนวนต่างประเทศ พบว่านักศึกษานิยมใช้คำว่า “ถูก” ในหลายประโยค เช่น เกษตรทฤษฎีใหม่ ซึ่งถูกคิดค้นขึ้นโดยในหลวงรัชกาลที่ 9, ตัวละครทั้งหมด ถูกสร้างสรรค์ออกมาเป็นอย่างดี, ปัจจุบันวังสวนบ้านแก้วได้ถูกจัดให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ เป็นต้น

การใช้คำว่า “โดย” เป็นการเลียนคำบุพบท “by” ในประโยคที่ผู้ถูกกระทำเป็นประธานของ ประโยคและบอกผู้ถูกกระทำ เช่น ความรุนแรง นิยามโดยองค์การอนามัยโลก การใช้คำว่า “มัน” เช่น มันทำให้ฉันรู้สึกว่าจะอยากทำได้อย่างนี้บ้าง เป็นการเลียนคำบุรุษสรรพนาม “It” ในภาษาอังกฤษ

ข้อบกพร่องด้านการเขียนเหล่านี้ เป็นสิ่งที่สามารถแก้ไขได้ ซึ่งวิธีการที่จะช่วยพัฒนาทักษะ การเขียนได้ดีที่สุด คือ การอ่าน เนื่องจากการอ่านเป็นการเพิ่มพูนความรู้ความคิดและสติปัญญา ทั้งนี้ ควรหมั่นฝึกฝนทักษะการเขียนควบคู่กันไปด้วย ผู้ที่เขียนหนังสืออย่างสม่ำเสมอจะสามารถเลือกใช้ภาษา ได้อย่างถูกต้องและสละสลวย และเมื่อเขียนงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ควรตรวจทานว่างานเขียนของตนนั้น มีข้อบกพร่องหรือไม่ จากนั้นจึงหาแนวทางปรับปรุงงานเขียนให้สมบูรณ์มากที่สุด และควรปลูกฝังทัศนคติ ที่ดีให้กับนักศึกษาว่าการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องเป็นสิ่งที่ดี และควรใช้ภาษาไทยในการเขียนงานวิชาการ อย่างถูกต้อง

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะประเด็นสำหรับการวิจัยต่อไป มีดังนี้

1. ศึกษาข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาในรายวิชาอื่น ๆ ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชา ภาษาไทย

2. ศึกษาเปรียบเทียบข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาในรายวิชาการเขียนเชิงวิชาการกับรายวิชาการเขียนอื่น ๆ

3. ศึกษาข้อบกพร่องด้านการเขียนในประเด็นอื่น ๆ เช่น ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการเขียนด้านเนื้อหา เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี